

Jubileum 2006

Den 23 juli 2006 samlades släkten för sitt traditionsenliga släktmöte på Långören. Här berättar Ingrid Yllenius om dagen.

När min stora släkt planerade att mötas på Långören, frågade en del vänner i omvärlden, om vi tänkte sänka hela ön genom att komma dit allihop. Detta förnekade vi samfällt och energiskt in till sista minuten före resan dit ut. Vi är en samling på omkring ett par tusen medlemmar. Med släktforskare mitt bland oss får vi då och då vetskap om intressanta rön rörande våra förfäder. Enligt ett snillrikt system kan man relativt enkelt med siffrens hjälp berätta en hel del om var enskild medlem.

Till släktmötet

Inte i varje släktförening har man en spännande ö som centrum. Men det har vi, och med ett fyrtorn på, där man kan hyra in sig och övernatta. Det finns en lång "gata" att promenera på för dem som så önskar. Ofta har vi då en egen guide som ger oss information om vad vi kan se. Där finns ett litet kapell, där vi kan samlas och lyssna till skön musik. Vad mera kan man önska utöver fågelskådning, fiske och bad?

Den tjugotredje juli 2006 letade vi oss från olika håll på vår jord ut i den blekingska skärgården. Några steg ombord vid Fiskbron, andra mönstrade på i Torhamn, och med hjälp av Wittus och Ungskär forslades vi till våra förfäders ö. Last efter last av kusiner, bryllingar och andra möttes i arla morgonstunden under glada hälsningsrop.

Landgången drogs fram, och via den nådde vi öns steniga strand. Gruset knastrade under våra fötter, och ljusa kvinnoröster blandades med männens mörkare, där vi vandrade i samlad flock mot det välbekanta lotshuset. Med sitt röda torn sträckte sig detta upp för att blicka ut över havet. Vi pratade svenska för det mesta men tyckte, att det är roligt pröva på tyska och engelska, när vi träffade utländska släktingar.

Släktmötet

Ett myller av sommarklädda människor med ljusa stämmor, vänliga miner och glad förväntan köade för kaffe, te eller saft vid ett långt bord. Flinka damer passade upp för att serveringen skulle gå så smidigt som möjligt. Sittande på stolar eller direkt i gräset mumsade vi sedan på härliga kolakakor, bakade av mor och dotter Roswall, som frikostigt bad alla att smaka. Utöver denna flotta gest bjöd de även ut sin bok "Nybakat" till försäljning. Med vackra bilder och spännande utformning lockade den allas blickar. Billigt och bra, tjusigt och elegant – så ska en bok presenteras.

Sådan var inledningen till årets släktmöte, som fortsattes med att föreningens ordförande Håkan Bergström hälsade oss välkomna. Det var sista gången för honom på denna post, och vi tackade

honom senare varmt för hans fina arbete inom föreningen. Vid detta tillfälle hälsade vi också välkommen till hans efterträdare och önskade henne lycka till. Alla var rörande eniga om att på alla sätt försöka främja den fortsatta kontakten släktingar emellan. Det viktigaste av vad som bestämdes kommer att kunna läsas i framtida protokoll.

Håkan tackar Rikard för hans arbete som kassör

Minnen

Vi satt mitt i sommaren med vind, värme och vatten runtom oss och kände oss närvarande och i centrum för vår släkt. På denna plats hade andra samlats före oss, och hit ämnade vi återkomma år efter år. Varje liten stund ville vi ta vara på för att efteråt kunna gå tillbaka i tankarna och bestämma vad som var mest värt att komma ihåg. Vi ville samla minnen av glädje, sommar och ljus, av svalkande vindar, friska dofter, saltstänk och hav.

Sorger och bekymmer behövs för att framhäva det positiva i tillvaron. Vi samlades för parentation över avlidna. Då gick mina tankar till en liten Marianne, som jag ofta lekte med som barn. Vi hade ett verkligt paradiset bakom staketet vid Bröderna Pettersons på Pantarholmen. Där fanns en uppsjö av gamla spisar mitt bland maskrosor, malört och gråbo. En så inspirerande lekplats har kanske inte varit många förunnad. Spis- och ugnsluckor fanns att öppna och spiskrokar att lyfta spisringar med. I fantasin lagade vi mat hela dagarna, rörde om i glöden under grytan och smakade av olika rätter, tills vi måste gå hem och äta på riktigt.

Marianne och jag växte till i ålder och visdom, och så småningom skilde livet oss åt. Vi hade varandra i tankarna ändå, och som vuxna träffades vi igen. Så sent som på förra årsmötet sågs vi i hennes stuga just på Långören. Att det var sista gången visste vi inte.

En spelman fanns med på vårt möte. Han skötte sitt uppdrag med bravur och spred stort gemyt genom alla lättsjungna visor och annat som han introducerade på sitt bälgospel. Outtröttlig var han och med en härlig glimt i ögat. Trots att han var flitig, hann han äta den härliga lunchmat, som serverades i genomskinliga förpackningar med pasta, räkor, havskräftor, ruccolasallad och andra goda kulinariska läckerheter. Vi åt och njöt.

Guidad visning runt Långören och dess natur

För min del blev det inte av att jag gick med på promenad. Inte besökte jag missonshuset heller eller klättrade upp i tornet, fastän jag skulle velat. Eftersom dagen var brännande het, överglänste längtan till havet allt annat. Att ha det så nära var en fantastisk utmaning. Med hjälp av mina stavar linkade jag över berghällarna och tog mig lyckligen fram till en trappa, som ledde rakt ner i det våta elementet. Där blev jag plötsligt herre över mina lemmar och simmade i olika riktningar både över och under vattnet. Det var gudomligt!

Med båt hem från Långören - efter en underbar dag